

نوحہ

دس جاوے ویر آکے مینوں شام دا اے را
اُٹھ دا رکوع چوں عابد باقر دے رک دے سا

تیرے باج ویر آئیاں تک اوکھیاں نے گھڑیاں
منہ والا نال کج کے سب پردے داراں گھڑیاں
کیندی اے سانوں باغی اے قومِ اشقیاء

تصویرِ محمدؐ نوں وچ پا لیا میں برقعے
ظالم نے مار برچھی کیتے جگر دے ٹکڑے
تک دا ریا سی ویرن اکبرؒ دے اکھڑے سا

بیمار مھاری اے کیوں بھیڑ نوں ہٹاوے
چُک بانواں تے سکینہ دس کیڑے پاسے جاوے
نازاں دی پالی بچھڑی نوں ویرن سینے لا

شالا جگ تے کوئی ویرن برباد اتیج نہ ہووے
وکھ قید ہوکے کوئی معصومہ اتیج نہ رووے
ویران کوٹھری وچ تینوں دیندی رئی صدا

306 بانواں تے نیل میرے کربل دی اے نشانی
 سر ننگے وچ بازاراں ٹر دی رئی زہرا ثانی
 دیندا سی سانوں جھڑکاں او ظالم بے حیا

سردار پییاں نوں دربار جد بلایا
 غش کھا گیا اے عابد جدوں ناں پھپھی دا آیا
 رت رونداسی مہاری اونوں غیرت گئی اے کھا